

List ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštnino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 2 gld. 50 kr., za pol leta 1 gld. 30 kr., za četrlet 65 kr. — Naročnina se pošilja upravnistvu v tiskarni sv. Cirila, koroške ulice hšt. 5. — Deležniki tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

Posamezni listi dobé se v tiskarni in pri g. Novak-u na velikem trgu po 5 kr. Rokopisli se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo. Za oznanila se plačuje od navadne vrstice, če se natisne enkrat, po 8 kr., dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

Vabilo k naročbi.

Z mesecem marcijem poteklo je naročnikom četrletnikom naročilo. Prosimo torej, naj se podvizajo nadalješnje naročnino doposlati, da ee jim določiljanje lista ne pretrga ali ustavi. List stane do 1. julija 65 kr., do 1. oktobra 1 fl. 30 kr. in do konca leta 1 gld. 90 kr. — Naročnina, nova in zaostala, naj se nam pošlje po poštnih nakaznicah.

Upravnistvo.

O veliki noči.

Velika noč, srčno pozdravljena nam bodi! Vse se nje veseli. Otroci rodostni rajajo, ko napoči ta najlepši krščanski praznik, nebeško veselje njim delajo pomenljive šege in navade o veliki noči. Celó sivi starček s palico ob grobu svojih trudnih dnij se oživi in veselja razsolzi, ko duhovnik slovesno zapojejo: aleluja! in zvonovi zopet ganljivo zaklenkajo, doneč tje v pomladnji cvet in kras veselo alelujo.

Je-li pa naše veselje letos o veliki noči čisto in neskajeno? Bomo-li s posebnim pogumom in srčnostjo stopili s prerajeno naravo v novo letno dobo? Žal, nam Slovencem velikonočno veselje greni britka zavest, da vladajo povsod, kamorkoli se ozremo, več ali manj tužne razmere. Ni treba gledati na Francosko, ni na Laško, kjer je ljudstvo zbegano, ker so ga možje, celo v vladnih krogih, goljufali za strahovite svote; ne glejmo na Nemško, kjer se vbijajo z novo vojaško postavo, ki bo državi še povišala že itak neznosna bremena; ne glejmo na tužno Rusko — ostanimo pri Avstriji, naši Avstriji, za katero darujemo vsi radi kri in življenje! Kakšno veliko noč bomo imeli? Toliko, da smo se pred malimi leti otresli nemško-liberalne vlade, ki je ugonobila naš kmečki stan, steber avstrijske države, ki je skovala celo vrsto proticerkvenih postav, ki je s kruto pestjo v obraz bila slovanske narode. In zdaj? Že zopet dviga vkročeni zmaj svojo glavo, in kdo ve, koliko mesecev nas

še loči od časa, ko se povrnejo z vso silo prejšnji viharji?

Pogled po naši ožji slovenski domovini ne daje nam sladkih nad. V gmotnem oziru peša naše ljudstvo, od dne do dne grozovito. Blagostan, ki je še pred nekaj leti osrečeval naše prelepe doline in planine, je zginil, kakor poletna megla. Letine so vedno slabeje; davki in druga bremena vedno hujša; blago, še to, kar ga je, nima nobene cene — za Boga, kam pridemo? Naš zeleni spodnji Štajer bil je raj, ki je tudi drugam svoje bogate pridelke pošiljal; a zdaj še svojih ljudij ne more preživiti, saj smo videli, kako je truma za trumo hitela v nesrečno Ameriko in strahovati so jih morale nabasane puške in nasajeni bajoneti, da jih še več ni odšlo.

Ni-li to do solz žalostna resnica? — V narodnem oziru ni trohico boljše. Nemško uradovanje se šopiri, kakor prej; v šolah se potujčujejo naši otroci, kakor prej in če si hočemo priboriti kako slovensko šolico, ah koliko prošenj je treba, kako morajo rekurzi romati po Gradcu in Dunaju! Druga leta prinesli so nam naši poslanci za veliko noč vsaj kak boren piruh ali pisanko iz državnega zbora. Kaj pa prinesejo letos? Tako praznih rok še niso nikdar imeli. V državnem zboru še ni se nikdar toliko zlatega časa potratilo, kakor letos. Tedne in tedne so se strastno pričekali za češko državno pravo v neskončnih govorih, a kdo se je mnogo zmenil za narodno bedo! Resni glasovi naših poslancev so utihnil, kakor jek v temnem logu. Za stvar, ki je v zgodovini pokopana, toliko hrupa in truščja, za solze, ki se tisočerm udirajo po bledih in upalih obrazih, pa ni nikjer brige!

Pozdravljena velika noč! Kvišku srca! O predobrotna krščanska vera, ki nam o veliki noči dviga naše misli iz zemeljskih nadlog in jad! Kar nam ona podaje, to je najčistejše, najslajše veselje. Vidimo trpeti Kristusa Odrešenika. Svet ga biča, s trnjem krona, nevsmilno križa, slednjič ga pokoplje, menéč, da je za vselej

čil njega in njegova dela. A čez tri dni ustane veličastno ter premaga svet, smrt in pekel in nikdar več ne bo ne trpel ne umrl. — Slovenci, trpljenje trpinči tudi nas. Valovi bučijo krog nas, preteč nam polom in pogubo. Toda nikar ne obupajmo! Divni pesnik je v proroškem duhu zaklical slovenskemu narodu: »Tvoj je ustajenja dan!« Nas čili in krepki narod je že prestal še hujše viharje. Premagal je grozne čase turškega roparstva, odbil je mogočne navale narodnih nasprotnikov, naš narod bo zmagonosno prestal tudi to sedanjo bedno dobo. Brez trpljenja ni zmage, brez zmage ni slave. V britkih dneh se bomo čistili in jačili, kakor zlato v ognju. Pomagajmo si sami in Bog nam bode pomagal, njegova milostna roka je z nami. V tem presladkem upanju na boljšo narodno veliko noč radujmo se tudi letos vesele aleluje! Ko bode donel po vesoljnem svetu pretresujoči glas, odmeval bo tudi v naših sreih: aleluja! In zakaj ne bi, saj vemo, čegar je »ustajenja dan!« Aleluja!

Goričljan.

Cerkvene zadeve.

† Martin Kolenko,

župnik v pokoju v Št. Martinu pri Vurbergu.

(Svojemu blagemu dobrotniku priobčil Fr. Muršič.)

(Konec.)

Resnica, blagi pokojnik bil je uzoren duhovnik. Akoravno mu je zibelka tekla v priprosti, pa pošteni, jako čislani kmetski hiši, bil je vendar plemenit po duhu, plemenit po srcu. Njegov značaj je bil čist in blag, njegovo srce mehko, ljubeče in radodarno, laštosti, ki mu jih je njegova dobra mati globoko vcepila v srce že v nežni mladosti. Njegovo geslo je bilo: »Vse za vero in domovino! Tega se je do pičice držal ves čas svojega življenja. Kako goreč, kako vestno je opravljal svoje duhovne dolžnosti! Ko že ni mogel vsled mučne boleznj opravljati svojih molitev iz brevirja, videl si ga vedno in povsodi moliti sv. rožni venec; tudi po poti je vedno molil pobožni duhovnik.

Najbolj mu je grenila življenje njegova mučna in dolgoletna in neozdravljiva bolezen. Pa kako možko in potrpežljivo jo je prenašal, kakor pravi potrpežljivi Job! Ni tožil, ni bil nejevoljen. Je tu pa tam je kedaj rekel: »Ej ti nevolja ti!« Žal besede pa ni bilo slišati iz njegovih ust. Koliko je pretrpel vsled te boleznj, si pač težko moremo predstavljati. Zato pa je tudi njegova krona v nebesih tem lepša, tem svetlejša. Vedno je mislil na smrt. Pa je bil tudi dobro pripravljen vsak trenotek. Ko se nekoč sprehajava ob pokopališču, poprašajo me ljubeznjivo ranjki gospod: »Veš-li, France, kje bi jaz bil najrajši pokopan?« »No, kje pa, gospod boter?« vprašam jih radovedno. »Tam doli na Ptujskem polji pri Sv. Marku, kjer sem bil nekdanj kaplan, ali pa v prijazni dolinici pri Sv. Martinu blizu Vurberga, kjer sem tudi služboval«, odgovorijo mi v milem glasu. »Zakaj pa ravno na teh krajih, ne pa n. pr. pri Sv. Marjeti niže Ptuja, v vaši rojstni župniji?« vprašam jih zopet. »Vidiš, ljubi France, zato, ker ravno na omenjenih krajih ljudje kaj pridno zahajajo na pokopališče molit za ranjce svoje«, odvrnejo mi. In res, ljubi Bog je spolnil njegovo željo. Pokopan je v zaželeni zemlji pri Sv. Martinu blizu Vurberga. Verne ovčice bodo gotovo po-

gosto zahajale na grob njihovega nekdanjega dobrega pastirja.

Kakor je bil goreč duhovnik, tako tudi vrli Slovenec. Svoj materni jezik je ljubil, spoštoval, branil in zagovarjal vedno in povsod. V tem se je vestno ravnal po nepozabnem Slomšku. Večkrat mi je rekel še kot dijaku: »Dragi moj, bodi veren katoličan in zvest Slovenec«, ter me tako navduševal k vročemu domoljubju.

Jako rad je imel dijake, še bolj pa bogoslovce ter prvim, kakor slednjim bil velikodušen dobrotnik. Še nekoliko dnij pred smrtjo obiskal nas je blagi dobrotnik v bogoslovju ter nam z veseljem pravil, da se mu zdravje boljša. Toliko bolj nas je tedaj zadela prežalostna novica: Martin Kolenko je umrl.

Za blagim ranjkim britko žaljuje — ne, z njim se že raduje v nebesih njegova dobra mati, katera je umrla še isti dan, kakor sin — toraj ljubeča do smrti! Za njim žaljujejo pobožne sestre in vsi njegovi sorodniki, prijatelji in znanci. Posebej pa še toži za njim Marjetska fara, ki je zopet izgubila domačinca-duhovnika, ko še ni pozabila britke zgube pokojnega Geč-a.

Tudi tvoj nekdanj solarček, kateremu si bil vedno skrben oče, velik dobrotnik ves čas njegovega šolanja ter dober vodnik v vseh dušnih zadevah, plaka britko za teboj. V duhu klečim na Tvojem preranem grobu ter ti kličem hvaležnega srca v hladno zemljo, kjer počiva tvoje trudno telo:

„V hladnem grobu sladko snivaj,
Brez trpljenja, brez ovir;
Pri Očetu večno uživaj
Za plačilo dušni mir.“

Še eno željo goji v srci do tebe, preblagi pokojnik, tvoj hvaležni bogoslovec: Izprosi mu pri Očetu vseh dobrot milosti, da srečno doseže svojo srčno željo.

Alojzija Kovač, vrlo slovensko dekle.

Votlo v turnu klenka bron,
Smrtno pesem — poje zvon;
Zalostno z glasovi temi
Potnika na zadnji poti spremi.

Le ta popotnik ni kak postaran mož, ki bi bil vtrujen odšel si po plačilo svojega dnevnega truda, niti priletna ženica, ki si je vsa vpehana v grobu želela počitka, marveč mlada, komaj šestnajstletna devica Alojzija Kovač, hči premožnih in občespoštovanih roditeljev Franca in Marije Kovač, veleposestnikov pri Sv. Antonu na Pohorji. Ker je to že šesto dete, katero sta trudoljubivi oče in skrbna mati spremila k večnemu počitku, — je lahko razumljivo, da je njima ter ostalim bratom in sestram odbijalo se to »klenkanje brona« ob ušesa, kakor plat zvona, naznanjajoč z ostraušujočim glasom požar. Nebeški vrtnar je presadil mlado in zalo cvetko iz pozemeljskega v svoj nebeški vrt; stariši so izgubili ž njo podporo in veselje svoje starosti, bratje in sestre svojo ljubljeno sestro, prijateljice svojo blago vrstnico, naša cerkev svojo vrlo pevko in ti, »Slov. Gospodar«, svojo zvesto bralko, katera je, še živeč, večkrat prosila, da ji — kadar umre — postaviš v svojih predalih mali spomenik.

Ni namen teh vrstic opisovati podrobno leta njene mladosti, ker so ji tekla mirno v krogu njenih ljubečih starišev. Ni mnogo zahajala med svet, pa zato ni zanemarjala svojega izobraževanja, prebirajoč marljivo slovenske knjige in časopise, po katerih se je tudi v njenem nežnem srcu zgodaj vzbudila ljubezen do mile materinščine in ž njo vred do naroda slovenskega. Prva njena dejanska služba Bogu v čast in faranom v veselje, bilo je petje v cerkvi, kateremu je posvetila mlade svoje moči. Zadnjič je pela v naši cerkvi na sveti božični praznik, a to tako ganljivo, tako navdušeno, da so

navzoči verniki prišedši iz cerkve, se temu glasno čudili. Nihče pa morda ni slutil, da jim je pela zadnjokrat. Toda kál bolezní, neizprosne jetike, je od tega dneva čedalje bolj in bolj ugonabljala njene telesne moči, strogi zimski mraz ji je pridno pomagal, da je morala naposled v postelj, katere ni več zapustila, dokler ni v četrtek dne 22. marcija zatisnila svojih očij na veke.

Ne bom pa opisoval njene službe Bogu, njenih dobrot, skazovanih revežem in siromakom, zakaj tiste ima zapisane večni sodnik v svoji knjigi, ki ji je gotovo njen bršljanov venec zamenil z neuvenljivo krono ter jo poklical med óne, ki hodijo za Jagnjetom in mu pojó pesem, katere nihče drugi ne zna peti. Gotovo znamenje srečne smrti je že to, da jo je poklical večni sodnik k sebi v tak dan, da je mogla biti pokopana na praznik njegove Matere, da je lahko nad polovico faranov bilo navzočih pri njenem pogrebu. Tu niso le kapljale, marveč so kar curkoma tekle solzé na sveži njeni grob in ta dokaz ljubezni bodi blagi pokojnici dovolj, da ne izgine tako kmalo iz spomina njen spomin. Mrzel je le grob, na kateri ne pade nobena solza; tu pa so se one lile v potokih . . . Jokala sta oče in mati, jokali bratje in sestre, jokali vsi navzoči, saj bi moral imeti kramenito srce, kdor se ne bi razjokal nad tako izgubo.

Toda hudo obiskani roditelji in sorodniki, dovolite mi eno besedo: ne žalujte preveč! Dan se vrsti za dnevom, teden za tednom, bliža se praznik, naznanjajoč vsemu svetu ustajenje. Položili ste svoje drago dete v grob, pa le začasna bo vaša ločitev, ker pride čas, ko boste zopet združeni v boljši in srečnejši domovini. Mirno spavaj, draga Alojzija, saj se vidimo zopet za grobom!

P. M.

Gospodarske stvari.

Sadjerejsko društvo za Šoštanjski okraj.

Sadjerejsko društvo za Šoštanjski okraj ima dne 9. aprila t. l. ob 3. uri popoldne v čitalničnih prostorih v Šoštanji svoje glavno zborovanje s tem-le dnevnim redom:

a) Pozdrav predsednika. b) Poročilo tajnika. c) Poročilo blagajnika. d) Volitev novega odbora. e) Predavanje o sadjereji. f) Razni nasveti.

Po dovršenem dnevnem redu bode tombola, z izključno takšnimi dobitki, koji imajo za sadjerejca praktični pomen.

Ker namerava to za celi okraj tako važno društvo si tudi pripraviti potrebno trtnico za vzgojevanje ameriških trt, potrebuje za to blago podvzetje zdatne gmotne podpore.

Prijatelji sadjereje in vinoreje! Podpirajte tedaj društvo, kolikor mogoče; kar pa v prvi vrsti s tem pokazete, da se tega zborovanja v prav obilnem številu vdeležite in tudi Vaše soséde za to važno reč spodbujate, navdušujete in pridobite!

Promet z ameriškim trsjem.

Vis. c. kr. ministerstvo za poljedelstvo je zopet promet z ameriškim trsjem, oziroma rožjem olajšalo. Odslej imajo c. kr. okrajna glavarstva pravico, deliti dovoljenje za izvažanje pošiljatev in tovorov trsja iz ene okužene občine v drugo okuženo občino podrejenega politiškega okraja. Za tovore iz krajev, o katerem je izrečena prepoved, da se izvažajo trsje enega politiškega okraja v okužene kraje drugega polit. okraja, deli se dovoljenje za izvažanje od c. kr. namestnije v Gradci,

pri tem se pa opomni, da se tudi prošnje v naslednje imenovanem slučaj morajo vložiti pri ces. kr. okr. glavarstvih.

Dodeljenje izvanrednega dovoljenja za trsne tovore iz Štajarske v kako drugo v državnem svetu zastopano kraljevino ali druge dežele, pridržalo si je prej ko slej c. kr. poljedelsko ministerstvo na Dunaji. Samo z oziroma posebna razmere v političnem okraji Brežice in v sosédnjem politiškem okraji Krško — vojvodine Kranjske — je c. kr. poljedelsko ministerstvo izvanredno dovolilo, da za tovore iz enega teh okrajev v drugega potrebno izvožno dovolilo sme dotično c. kr. okrajno glavarstvo izročiti.

Vendar se pa bode izvožnja dovolila v vseh navedenih slučajih le s pogojem, da se pri prevažanju jemlje ozir na potrebno opaznost, da se s trtnimi tovari ne razširi trsna uš. V tem oziru pa veljajo predpisi, da mora biti trsje, tako pri porabi železnic, kakor pri prevažanju na vozéh itd. biti zatovorjeno v zaboje ali pa v platno, tudi se mora izdano pismeno izvožno dovoljenje spremnim papirrom priključiti.

K temu opomnimo še sledeče. Prošnje za dovoljenje izvažanja trsja morajo se vložiti pri dotičnem okr. glavarstvu, ter se mora v njih imenovati adresat, zatem občina, iz katere se hoče izvažati, kakor tudi občina, v katero se hoče uvažati, vrsta in število za izvažanje odločenih rečij in način zatovorjenja.

Primitelj tovara mora v teku 24 ur svojemu občinskemu predstojniku dospelje tovara naznaniti, ter istemu oddati izvožno dovolilo, na katerem je prej dne prejetja zapisal; občinski predstojnik pa mora isto nemudoma dotičnemu c. kr. okr. glavarstvu izročiti.

—t—

O plemenjenji in vzreji konj.

Kdor hoče biti dober konjerejec, mora gledati, da dobi žrebeta dobrega plemena ter jih razumno vzgoji. Dobro pleme da žrebetu lepo obliko in dobre lastnosti, dobra izreja pa potrebni razvej. Kakor pa neugodne lastnosti dobra izreja zmanjša in zboljša, ravno tako pa slaba izreja vniči najlepše prednosti dobrega plemena. Iz omenjenega je toraj razvidno, kolike vrednosti v konjereji je razumna izreja.

Semtertje pitajo in debelijo žrebeta ter jim ne privoščijo prostega gibanja. Ves čas stojijo v zaduhlih, temnih, močvirnih hlevih, ne da bi se jim osnažila koža in kopita. Tako zanemarjena žrebeta vzrastejo, pa nimajo nobene cene, ker imajo različne pregreške. Konjereji in kmetje pa tožijo o slabih cenah in slabih časih, katere pa so sami s svojo brezbriznostjo zakrivali.

Ko se žrebeta odstavijo, do dopolnjenega prvega leta moraš jih krmiti z ovsom. V tem času se mladi život najbolj razvija, zatoraj potrebuje krepke hrane. Kar v prvem letu zamudiš, v večih letih pozneje popraviti ne moreš.

Poleg dobre piče, katero daje oves, potrebuje žrebe obilnega gibanja na prostem. Gibanje razvija mišice in krepča život žrebeta. Povspešuje pa tudi prebavljanje ter stori, da pride krma v hasek. Pa ne le ob lepem vremenu po letu, ampak tudi ob grdem in po zimi morajo se žrebeta veliko na prstem gibati. Kdor noče vsak dan žrebeta spustiti na prosto ali komur manjka za to prostora, tisti naj mesto konjev redi svinje. Več dobička mu bodo donasale.

Konj ima na kopitih stati in po kopitih hoditi. Treba je toraj že zgodaj kopita prirezovati ter na nje posebno skrb obrniti. Pogosto najdeš predolga kopita, ali pa tudi, da je en rob kopita viši od drugega. Oboje ovira žrebe v hoji ter zverži kopito. Visoke piščali in kratka kopita napravijo leseno nogo ali štulo. Pri tem

pa trpijo biceljni. Potrebno je toraj posebno skrbeti za razumno izrejo žrebet.

O brejih kobilah.

Breje kobile potrebujejo posebno skrb. Najmanjša napaka je velikokrat kriva, da ti zmečejo, težko kotijo ali slaba žrebeta skotijo.

Breje kobile naj se rabijo za lahko delo, samo gledati je treba, da se ne preženejo. Le zadnji mesec pred kotenjem, naj se vsak den spustijo več ur na prosto, ali pa nje ženi na sprehod!

Krma mora biti zdrava in obilna. Polagati pa jim ne smeš take piče, katera napravlja koliko (ščipanje) ali zaprtje. Proti koncu nošenja jim ne smeš pokladati preobilne krme, ker zavzema preveč prostora v trebuhu, ter krati prostor razvijanju žrebeta. Preobilna in premočna piča pa tudi odebeli preveč kobilo, povzroči težko kotenje in zmanjšuje mleko kobile. Krmiti je moraš štirikrat na dan, da ležje prebavijo. Nikdar pa ne smeš breje kobile pustiti v hlevu pri miru stati, ker s tem ves organizem kobilin oslabi, sad v maternem telesu premalo hrane dobiva in kotenje težavnije postane. Kdor noče dobro skrbeti za breje kobile, ta naj kobil k žrebcu ne spušča, zakaj nikdar ne bo imel pri njih sreče.

Sejmovi. Dne 1. aprila na Sv. Gorah. Dne 4. aprila v Artičah, v Celji, v Podčetrtku, v Mariboru, v Ljutomeru, na Ptujski gori, v Radgoni, v Šoštanj in v Dramljah.

Dopisi.

Iz Čadrama. (Staro in novo društvo.) Marsikateri, ki gre iz Oplotnice v Čadram, si v duhu že misli in vidi novo cerkev. Žal, da se to ne bo dalo tako hitro izvršiti, kakor pa misliti. Društvo obstoji sedaj že deveto leto in ima še razun cerkvenega stališča, ki velja tri tisoč, čez 20.000 gl. premoženja. Da pa se je to društvo v teh sicer slabih letih za toliko pomnožilo, gre, prva hvala zato društvnemu predstojniku, velč. g. župniku, kateri so znali posebno iz tujih dobrotnikov znamenite svote denarja v društveno blagajnico privabiti. Načrt za novo cerkev je že tukaj in letos se bodo delale priprave, katere so pri tolikej stavbi potrebne, zato je mogoče, da dobi sv. Janez v kratkih letih novo in veličastno hišo božjo, v sedanjo farno pa se preseli iz podružnice v Koritnem sv. Miklavž, kateri bode še gotovo v nebesih vesel, ako se mu bode tukaj na zemlji, posebno pa še v Čadramu večja čast skazovala, kakor se mu to sedaj v zapuščenjej podružnici v Koritnej vesi godi. Morda nam tudi potem prinese več darov, ne samo v jabelkih, ampak tudi v drugih pridelkih, katerih smo tudi zelo potrebni. Da pa tudi v narodno-gospodarskih zadevah naš kraj in okolica ne zaostaja, snuje se v ta namen bralno in gospodarsko društvo v Čadramu, »Sloga« po imenu, za katero še sicer pravila od c. kr. namestnije niso vrnjena, vendar upamo, da se bo to v kratkem zgodilo in da se vsaj v drugem četrtletju vse potrebno uredi. Odlóčen korak v tej zadevi storili so po vzgledu vzornih Gotoveljčanov, tudi tukaj kmetski fantje, kateri potrebo društva poznajo in ga tudi vsakemu priporočajo. Društvo ima sicer dober namen, Bog đaj, da bi imelo tudi obilno zvestih udov, prijateljev in dobrotnikov, kateri bi ga podpirali, da bi zamoglo vztrajno delovati in izvrstno napredovati! Zato vljudno vabimo vse prijatelje branja in napredka v kmetijstvu, v Čadramu in okolici, naj prav obilno

pristopijo k našemu novemu društvu, katero bode, ako bo dobro napredovalo, v čast in korist celemu kraju, in nobenemu ne bo žal, saj že tudi slovenski pregovor nam pravi, da v slogi je moč.

Od Sv. Ane v Slov. goricah. (O petju.) O pregrešnem petju danes par vrstic! »Cvetje« Goriško je prineslo v drugem zvezku leta 1893 resnobne misli o pregrešnih pesmih. Na strani 61 odlomimo nekaj: »Nečiste besede, pogovori, nečiste pesmi — vse to je grešno, gledé okolišnosti pa je tudi smrtni greh. Greh je tem večji, čem grše so besede, čem daljši je pogovor, čem večja je dušna škoda, čem ostudnejši in hudobnejši je namen... Ne pojte nespodobnih pesmij (ljubenk, golobink, klopink!) Ne razširjajte jih, ako ste jih slišali morda kje. — »Veselite se« t. j. pojte, pravi apostol Pavel, a precej pristavi: »Veselite se v Bogu«, pojte poštene pesmi!« Tako odlomek iz »Cvetja« vernim Slovincem. Kje se pa nahajajo take pesmi? V kratkem! Gospod J. Žirovnik je nabral precej narodnih napevov in pesmij v nekaj zvezkih, a vprašamo, so-li ti narodni napevi pravi? Te pesmi, osobito za nježne šolske otročiče — niso, recimo v I. zvezku: 1. »Prišel sem pod okence«. 2. »Al' bi me kaj rada imela?« 3. »Po gorah se čuje«. V II. snopiču »Zvedel sem nekaj novega« je najgrša pesem v Slovincih, »Solnce že doli gre«, ji je jednaka. Moj Bog, ako slišim od nježnih, 11letnih otrok tako umazane popevke, pride mi v misel, kam bo Slovenija enkrat prišla? Delo se je začelo, a z grdimi pesmami proč, bodimo pri tem opazni. —k—

Iz Kapele pri Radgoni. (Bralno društvo.) Dne 22. januarija imelo je tukajšnje bralno društvo redni občni zbor, katerega se je blagovolilo vdeležiti tudi nekaj dobrodošliih gostov od Sv. Jurija ob Ščavnici in kar nas je prav veselo iznenadilo, vrli Petrovčani. Izvolil se je nov odbor in sicer so izvoljeni sledeči gg.: Radoslav Bratkovič ml., predsednikom; Jernej Frangež, podpredsednikom; Tone Vogrinc, tajnikom; Josip Veberič, blagajnikom in Leopold Puhar, odbornikom. Kakor navadno, bila je tudi pri sedanjem zborovanju prostorna soba prenapolnjena, a uverjeni smo besede govornika, g. Slaviča, »da jih je množina prišla le bolj iz radovednosti, kakor pa iz lastnega prepričanja o koristi tega velevažnega društva«. Govornik je razpravljajal o pomenu in smotru bralnih društev, povdarjal med drugim tudi to, kako potrebno je, da posebno mi ob jezikovnih mejah, »jezik čistimo peg«; podal nam krasnih slovenskih izrazov, katere naj rabimo na mestu onih, pri nas zelo pogostnih tujih, iz nemščine, oziroma madjarščine izposojenih besedij. Med posameznimi točkami vsporeda zapel je domači kvartet prav mične pesmice, kakor Lesinskijevo. »Tam, gdje stoji,« Fleišmanovo »Triglav« in dr. Bila nam je tudi prilika opazovati lepoto narodne pesmi. Marsikdo se je čudil slišati pesem »Potnik« in »Zvonikarjeva« v tako lepo vbranih glasovih. Da je gmotno stanje našega društva ugodno, zato se imamo zahvaliti blagodušnim gosp. podpornikom zunanjim, kakor tudi domačim. Hvala tudi č. g. župniku za spretno vodstvo zborovanja! Kapelčani, posebno pa ti mladina, poslužujte se pridno društvene knjižnice in ne poslušajte onih, ki vam branijo pristopiti k bralnemu društvu, oni so sovražniki našega materinega jezika ter mnogokrat tudi sovražniki sv. vere. Sovražnikom naše vere in našega rodú pa veljajo besede nesmrtnega Slomška: »Pustite Slovincem dve reči, ki ste nam dragi, kakor svetle oči: sv. katoliško vero in pa besedo materno!« Kórački.

Iz Brežic. (Paprk.). Gotovo se je marsikateremu bralcu, posebno pa bralkam vsiljevala hudomušna misel, da se je menda pri nas post že z novim letom začel, ker se ni našlo nobeno poročilo o pustnem veselju. O,

le počasi! Tudi pri nas je bil dne 14. svečana pustni torek in častili smo ga, po mnenju njegovih burkastih privržencev, celó dostojno. Vtaknili smo se v nenavadne obleke, si priskrbeli cele zaloge humorja in šale (pa ne iz tiste osodne sklede zelja, s katero tako radi pitajo bedaki bedake) ter se zbrali v čitalnični dvorani. Lep, ob enem čuden in smešen je bil prizor, ko je ponosen Turek korakal s svojo ljubo lulico med krasnimi zastopnicami hrvaškega-slavonskega, gornještajerskega, da celó bavarskega krasnega spola. Za njim se je vlekla neka druga postava, s staro pinjo na glavi, z dolgim nosom in frakom; počastil nas je s svojim pohodom celó pravi, pristni velikomestni »gigerl«, kateri pa je bil, znabiti povodom goda, podvržen metamorfozi, ker spremenil se je nazadnje v skokega klovna, a saj med obema ni ravno prevelika razlika. Prišla je tudi mala, mična Hamburganka, oblečena v naših narodnih barvah ter je prodajala vse vrste zelenjad — v prid družbe sv. Cirila in Metoda. Sumno jo je gledal pisec teh vrst; bal se je pred njo, saj je prišla iz Hamburga, kjer je divjala takrat grozna, nalezljiva kolera. A na zadnje je v njej spoznal mlado Slovenko, gospico Marijanico Planinčevo, in stopil je k njej in kupil debeli luk (čebulo), drugoga ni imela več. Dobila pa je takoj namestnico, lepo a prav priprosto oblečeno Istrijanko, katera je v isto svrhu prodajala južno sadje, in sicer prav srečno, ker v kratkem je bila njena košarica prazna. Tudi Istrijanko ovadim; bila je gospa Brovetova, vzor narodne Slovenke, katero gledó značajnega domoljubja malokatera dama prekosi. Lep napredek je to v slovenski narodnosti, da so se tudi dame dela za dom poprijele. Slava jim! Hitro je tekel čas. Šaljive pesmi našega zbora, komična godba na papirnih instrumntih, vse je kazalo značaj dneva. Ker že pustno veselje opisujem, naj omenim iz pravičnosti tudi »Gewerbekränzchen«, kjer seveda nisem bil navzoč, in tedaj tudi mnogo o njem ne vem; k večjemu to, da je bilo preveč — plesalk. Dobro je tako!

Iz Brežic. (Čitalnica. Gledišče.) Minol je púst in ž njim tudi — grdo vreme. Solce pripeka nekateré dneve prav močno, tako da so nekateri svoje zimske suknje že shranili, sicer ne v zastavnici, ker takega zavoda še Brežice, žal in hvala Bogu nimajo — in zdaj rfolijo, ko prezgodnji metulji, od vijolice do vijolice, od marjetice do zvončka, in drugih takih cvetic, ki so že na dan, prikukale. Prav dobro je izplačal te predrzneže marcijev sneg, posebno dosti ga je padlo prvi spomladni dan metulji so zlezli zopet v zimske suknje, a cvetice — moj Bog, saj jih je le malo ohranjenih in skritih pred omenjenimi dvonogimi, brezkrilimi metulji, ki so je iz galantnosti ali celó iz pretiranega cvetoljubja potrgali — so ovene. Mane si zdaj skrben kmetovalec roke, saj mu je sušec res prav po volji: suh je — to pomeni dobro letino, gromelo je; pomeni tudi dobro in kaj še čemo več? Prosimo Boga, da je ta sušec s svojimi dobrimi znamenji napovedovalec tudi res prav dobrega leta. Brežičani smo slavili tudi jubilej svetega očeta, sicer ne tako veličastno ko druga mesta, a vendar dostojno lepó. Čitalnični pevski zbor je pel prav krasno pri slovesni sv. maši v samostanski cerkvi, kjer poje tudi vsako drugo nedeljo in praznik, kar najlepše kaže našo vernost; petje slovensko, sicer jezi malo naše Nemce, jedna velika Nemka se je celó izrazila, da ne gre več radi tega v cerkev, a to nas naj ne moti, ker omenjena dama tako na noben način v cerkev ne gre, bodi si petje tudi nemško. Zeló važen dan je bil za nas 19. marcij t. l. ne radi tega, da je obhajalo mnogo odličnih Slovencev svoj god, temveč čitalnica je imela svoj občni zbor. Otvoril ga je gospod prvomestnik dr. Firbas ob šestih v navzočnosti mnogo-

številnih znotranjih in kar nas je posebno prijetno iznenadilo, tudi zunanjih udov. Po prisrčnem pozdravu se je spominjal najprej tistih mož, ki so bili udje naše čitalnice, katere pa so nam ali bridka smrt ali druge razmere odtrgale. Z vidnim veseljem pa je označil, da je čitalnica dobila dokaj novih udov, in se v preteklem letu prav lepo razvila. Za njim je poročal tajnik, gosp. Šetinc. Omenil je mnoge zabave z gledališkimi igrami in druge podrobnosti. Prečital je tudi zahvalo svitlega cesarja na čestitko povodom 40letnega jubileja, kar so vsi stojé poslušali in zaoril je močan: živio. Blagajnik g. dr. Šmirmaul je razkril čitalnično gmotno stanje, katero je kljubu mnogim večjim izdatkom prav dobro. Seveda se je moralo večkrat tudi v lasten žep segniti, za kar pa naj vsacemu prepričanje za hvalo služi, da je storil nekaj več za narodno stvar. Knjižničar gosp. Levak povedal je, da ima čitalnica skoraj vse slovenske časnike in tudi nekatere hrvaške in nemške. Na to je predlagal g. Agreš, da se vsi zahvalimo odboru, posebno omenjenim gospodom in še posebno tudi g. Šventnerju, kateri je kot ravnatelj našega gledališča skoraj največ pripomogel, da je stanje tako ugodno, za njihov trud, kar se je v velikim navdušenjem zgodilo. Po tem so prišle volitve, katere so, hvala Bogu, zeló dobro izpadle. Predsednik je zopet g. dr. Firbas; on se je sicer branil časti, meneč, da se boji, da bi mu moči in čas ne dopuščal za čitalnico tako delovati, kakor je potreba. Veliko nasprotovanje vseh navzočih in pa obljuba, da ga hočemo vsi podpirati, ga je vendar pripravilo, da je predsedništvo sprejel. Od vseh strani, mu je donelo veselo odobravanje, ker vsi vemo, kaj je g. dr. Firbas za čitalnico vse storil. Podpredsednik je mesto umrlega g. župnika Kuneja naš obče priljubljeni č. g. dekan Ferencak, kateri se je sicer z ozirom na svojo starost protivil; on je podaril takoj čitalnici velikodušen dar 20 gld. Tajnik je zopet g. Šetinc. Tudi on ima za čitalnico nevenljive zasluge. On ji žrtvuje ves svoj prosti čas in moči. Kot izvrsten igravec na citrah nas je že katero in katero urico dobro zabaval. On je prav za prav citre k nam presadil; on se je mnogo in mnogo trudil, da imamo zdaj tercet, kateri se more gotovo z vsakim meriti. Kot dober basist je važen član pevskega zbora in kot izurjen diletant čitalničnega gledališča.

(Konec prih.)

Iz Savinjske doline. (Pogreb krščanskega mladeniča.) Po dolgi in zelo mučni bolezni je dne 13. marcija ob 5. uri zvečer umrl Valentin Šušterič, marljivi cerkvenik in spretni orgljavaec; dne 1. novembra 1891 nastopil je orgljarsko službo v Braslovčah in dva meseca pozneje je prevzel tudi službo cerkvenika za J. Legvartom. Vestno in marljivo je Šušterič opravljal svoje dolžnosti; posebno navdušeno pa se je poprijel petja. Izbral je vrle mladeniče, pri katerih je izpoznal nadarjenost za petje in jih je začel poučevati po številkah in sekiricah v petju, cerkvenem in narodnem. Da so se mu pa mladeniči Braslovški v pouk tako radi podali in tako stanovitni ostali, kakor redko kje, bodi jim na tem mestu izrečena srčna zahvala! Pokojnik bil je zelo ponižen in prijazen, zato si je hitro pridobil ljubezen vseh faranov, posebno pa svojih učencev. Ker mu je pri poučevanju potrpežljivost sijala na lice, zato je tako hitro naučil pevce, da so že na svečnico prvokrat peli v cerkvi in potem vsako nedeljo pri rani božji službi, kakor se še zdaj, hvala Bogu, zmirom godi. Lansko leto meseca majnika se je čvrstemu kri iz ust in nosa vtila in moral je biti 14 dnij v postelji že pripravljen za smrt, a ljubi Bog mu je dal, da je še okreval, in naprej opravljal svojo službo, se ve, da zelo težko a vendar z vso natančnostjo. Meseca avgusta se mu je ta bolezen povrnila in moral je popustiti službo. Peljal

se je domu v Žalec na svoj dom, k ljubeznjivi svoji materi in blagi sestri, kateri ste mu vedeli lepo streči: pa tudi sam si je prizadeval se zdraviti, pa vse je bilo nevspešno. Bolezen, jetika, se mu je popolnoma vgnedila tako, da se je vidoma smrti bližal. Zdaj pač ni bilo več upanja na zdravje. Sprevidel je to on sam ter se je popolnoma božji volji vdal. Še le 28 let star je moral ta svet zapustiti. Premilo se nam je pri srcu storilo, zagledavšim na mrtvaškem odru, prej tako čvrstega mladeniča, zdaj pa tako zdelanega od jetike, da ga ni bilo skoro spoznati. Ali vendar kljub temu zdelo se nam je, da njegovo mrtvo truplo obdajajo božji angelji. Tolažila nas je misel, da je srečno izvojskoval v tem življenju, in da zdaj že prebiva pri Očetu nebeskem, saj je bil zmirom lepega, pobožnega in krščanskega življenja. Pogreb je bil dne 15. marcija. Proti 9. uri zjutraj zbralo se je ogromno vernega ljudstva pred hišo pokojnikovo. Bela krsta bila je ovenčana s prekrasnimi vencami, kateri so mu bili poklonjeni v zadnjo čast. Upamo, da se njegova duša že veseli svojega plačila gori nad zvezdami, truplo njegovo pa počiva v njegovi rojstni gomili, bodi mu zemljica lahka!

Iz Konjic. (Drago žvižganje.) Dobili smo novo železnico iz Poličan do Konjic in od 19. decembra 1892 že žvižga hlapec skozi Dravinjsko dolino. Za nas kmete to pač ni nobena veselica, temveč precejšnja žalost. Konjiški okrajni zastop je obljubil, da se glavnicca od 150.000 fl. na leto za to železnico obrestuje in sedaj je že naklonjeno 11% vsakemu davkoplačevalcu konjiškega okraja za to žvižganje. Ako omenimo, da kmet že tako komaj diha zaradi velikih davkov, in če se omeni, da so mu za to železnico najboljše kose zemljišča za par forintov vzeli, bode vsak umen človek spoznal, da je Dravinjčanom to drago žvižganje, v veliko škodo ne le za eno ali dve leti, temveč za vse naše potomce. Dobro pa pravi pregovor: Po toči je zvočenje zastop! Zahvaliti pač imajo kmetje edino le nemškutarsko gospodo, ki sedi v raznih zastopih tega okraja. Ko bi bili slov. možje v njih, ne bilo bi te železnice, ali vsaj ne take, ki je in brž ostane le — draga igrača. Tedaj kmetje, pogledjte, komu izročite čast zastopati Vaše zadeve!

Iz Okoške občine. (Nesreča.) V Okoški gori pri Čadramu zgorelo je zvečer 1. svečana hišno in gospodarsko poslopje mladega posestnika A. Leva, kateri bi bil imel iti čez par dnij k poroki, vsled te nesreče pa mu je nevesta odpovedala in ker je nesrečnejšu zgorelo večinoma vse, česar ni imel na sebi, in tudi dvoje svinj, vrh tega pa še zavarovan ni bil, sme se reči, da je siromak resnično usmiljenja vreden in vse podpore potreben. Sumi se, da je hudoben človek kriv požara.

Od Kapele pri Radgoni. (Poročilo.) Nekoliko prepozno, pa vendar vam nekaj vrstic pišem z ljubeznivega Kapelskega griča in sosednega Murskega polja. Lep prijazen je ta kraj, je tudi Slovencev rojstni kraj in če bi tu ne bilo nemčurjev vmes, nič boljšega bi ne trebalo. Naše »bralno društvo« imelo je dne 22. prosinca svoj občni zbor, vdeležilo se ga je prav obilno ljudstva, ne samo iz domače župnije, tudi od Sv. Petra, od Sv. Jurija in dva dečka celo od Male nedelje. Vspored vršil se je redno, vmes pa so peli domači pevci in kdo so ti domači pevci? Ti so gg.: Davorin Meško, Jernej Frangeš, Anton Vogrinec in Jože Kokelj; tako zbrano petje, kakor ti omenjeni gospodje peti zamorejo, je res milobno, občutljivo. Imamo pa tudi precejšnje število udov, kateri marljivo čitajo časopise in knjige. Posebno pa se mladina za gleslo: vse za vero, dom in cesarja poteguje. Nekateri vam tukaj navedem, mladi Jakob Mir; on nam je že več zanimivih in podučljivih knjig kupil in društvu daroval; tako tudi fantje Jakob

Zemlič, Ignac Drobec, N. Golob, F. Fekonja, Janez Divjak, N. Puhar in več drugih. Torej le naprej tako; ne ustrašite se onih Vračgovih prerokov, kakor je oni dolgi mož v Rihtarovcih, kateri hoče več vedeti in postati, kakor so gg. duhovniki; on njim hoče nekaj komandirati, pa tudi zmerjati jih dobro zna. Kdo pa je najboljši prijatelj, prepričal sem se pri pogrebu F. V.: njegovi prijatelji v življenju so se pri pogrebu le smijali med tem, ko so č. g. mašniki prav goreče za njega dušo molili. Imamo tudi častne ude, kateri nam veliko pripomorejo; ti so celo iz Gornje Radgone in Radgone; tisočera vam toraj hvala, ljubeznivi prijatelji nas Slovencev, skoraj smem reči, nas nemškutarskih tlačanov. Vsem zakličem pa: Združimo se, zjedinito, ne vdajmo se nikomur!

J. B.

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Avstrijsko. Svitli cesar je dne 28. marcija odprl letno razstavo v umetniškem domu na Dunaji. — Državni proračun za leto 1893 je dobil najvišje potrjenje. — Kakor druga leta, govori se tudi sedaj, da grof Taaffe odstopi, ker nima večine v drž. zboru za-se, ali skorej gotovo je, da ostane vse le — pri govoric. Grof Taaffe ni mož, da ga kaj takega spravi ob »dobro voljo«.

Štajarsko. Deželni zbor snide se v Gradci že dne 6. aprila. Gospodi naši se mudi ter že težko čaka trenotja, da skuje nove okove za slov. ljudstvo. Tokrat jih peče slov. uradovanje, kakor je pri nekaterih slov. občinah (žal, da ne pri vseh!) v navadi. — Dež. šolski svet je ukazal, naj se po ljudskih šolah poučujejo tisti otroci, ki stojé že v 14. letu, pa še ne znajo dobro brati in računati po volji, v zadnjem šolskem letu posebej in samo v kršč. nauku, branji, računanju in pisanju. Dobro, toda čemu pa so hodili potlej prej že sedem let v šolo?

Koroško. Po raznih mestih se vršijo v prihodnjem meseci volitve v občinske zastope, ali volilcem ni kaj posebno do njih, saj so že povsod nemški liberalci na vrhu. K večjemu so si še v strahu, da se ne vrine kje kak mož v zastop, ki bi jim gledal natančnije na prste pri gospodarjenju z obč. denarjem. — Na c. kr. poštah ne znajo še nič slovenski ter slov. pisem zato ne vidijo radi. V tem bode treba pritožiti se do višje gospode na Dunaji!

Kranjsko. Lastnik grada pri Blejskem jezeru je jud Muhr in v novem si lasti že vse pravice tudi tega jezera. Ljudstvo pa se je vsled tega hudo užalilo ter se je na ljudskem shodu sklenilo, da se pokliče gosposka na pomoč. Upamo, da se to ne stori brez uspeha. — Val. Vodniku se vzdaja v Koprivniku letos poleti spominjska plošča. Nabranih je za-njo 101 goldinarjev. — Deželni zbor se snide v Ljubljani še le dne 20. aprila; iz početka se je sodilo, da še sploh ne skliče, ker nima dela, kajti proračun je dognal že koncem leta 1892 za letošnje leto.

Primorsko. Mestni zastop v Gorici se brani še nadalje slov. ljudske šole, toda sedaj upamo, da brez uspeha. — Goli Kras postane s časom še vendar-le zelen, kajti vlada sadi drevesca po njem in hvala Bogu, da rastejo in še jim burja ne izpiha življenja. To bode velika dobrotta, tudi za druge dežele, kajti gozd ondi, kjer je sedaj golo pečevje, je pravo bogastvo! — V Trstu se pripravljajo na obč. volitve. Ni dvoma, da voli slov. okolica slov. može, v mestu pa bode težko drugače, ka-

kor sedaj: laški možje, ki vsaj z enim očesom mežijo v Italijo.

Hrvaško. Da se pokliče nadškof dr. Stadler iz Serajeva v Zagreb, trdi se sedaj že za gotovo, ali kdor pozna madjarsko vlado, dvomi še lahko. — V Zagrebu so imeli strike na kr. gimnaziji, vendar pa je sedaj že pri konci, samo dva dijaka morata drugam. Kriv te rabuke je bil nek srbski učinec, ki je hrv. tovariše svoje zmenjal, ti pa tega niso mirno trpeli.

Ogersko. Kolikor kaže, poskusi vlada vendar-le svojo srečo s »civilnim zakonom«. Po veliki noči pride neki s svojim načrtom za tako postavo pred drž. zbor. Ali ji tukaj obvelja? V zbornici poslancev skorej gotovo, toda v gosposki hiši ravno tako gotovo, da ne. — Na vseučilišči v Budimpešti je 1033 judov in samo 1586 katoliških dijakov in vendar pride prebivalcev katoliških 53 na 5 judov. Iz tega si posnameš lahko, zakaj najdeš v vseh drž. službah toliko judov!

Vunanje države.

Rim. Dne 25. marcija je bil prof. J. Pastor iz Inomosta pri sv. očetu Leonu XIII, dan poprej pa kraljčina angleška. Sv. oče so razmeroma še čvrsti.

Italija. Na kralja Umberta je v Rimu uni dan nek blazni capin vrgel pest prsti in liberalni listi so zagнали strašen krič, da je capin v službi — jezuitov, torej pa so zločina le-ti krivi! Se ve, da je oboje laž, kolikor je dolga in široka. — K srebrni poroki kralja in kraljice pride z Dunaja v smenu cesarja nadvojvoda Rainer. »Prijetelji kat. cerkve« bili pa bi radi, da gredo tje sam svitli cesar!

Francija. Glavne osebe, ki so bile obsojene v ječo za voljo goljufige pri panamski družbi, so potegnile na tihem (?) s francoske zemlje, tako jud Arton in sedaj tudi Eiffel — tisti, ki je postavil znani železni stolp v Parizu. Tudi ta stolp ne meri toliko, kolikor se piše: za celih 24 metrov je nižji in denar za to železo je ostal v žepih razne republikanske gospôde. Iz Pariza so izgnali Nemca Brandes, ker je dopisoval v razne nemške liste in menimo, da resnico, o francoskih moževih. Resnica bôde pač v oči!

Anglija. Gladstone si prizadeva v resnici veliko za to, da spravi irsko ustavo skozi drž. zbor, ali v tem mu nastaja toliko nasprotnikov, da je njegova zmaga še vedno dvomljiva. Dne 6. aprila začne se posvetovanje o načrtu za dotične postavne. Bog daj srečo!

Nemčija. »Katoliško osredje« je najmočnisha stranka v drž. zboru, zato pa je ona »trn v peti« vsem drugim strankam in žal, da je pri neki zadnji volitvi zmagal urednik Fusangel zoper voljo kat. osredja. Ta mož je sicer katolik, ali v političnih rečeh se ni zanesti na-nj, zato pa ga kat. osredje ne mara in vendar je zmagal. To ni brez pomena za kat. stranko. — Vlada se poganja sedaj s strankami, naj vendar-le glasujejo za nje vojaške predloge in je mogoče, da dobi vlada večino za-nje. Drž. kancelar grof Caprivi pa vživa slej ko prej zaupanje cesarja Viljema in torej ne vzame slovâ, če tudi ne zmaga v tej reči.

Rusija. Našim bralcem je znano, da se piše pogostem ruski vladi na rovaš, če nastane v Bolgariji kedaj rabuka zoper sedanjo vlado. Tovneje je bolgarska vlada celo nekaj pisem razglasila, iz katerih se vidi rusko rovanje. Sedaj pa trdi ruska vlada, da je tista pisma ponaredil neki jud, ki sliši na ime Levitez. Nam je težko razsoditi, kaj je na tem resnice.

Bolgarija. Knez Ferdinand ozdravi k malu in potem se začnô priprave za njegovo ženitev. Bilo bi želeti, da dobi ubogo ljudstvo v resnici enkrat mir ter redno vlado, brez strahû, da vzbruhne na novo kje ustaja zoper kneza.

Srbija. Vlada je sedaj liberalna in tudi v skupščini, drž. zboru, imajo liberalci večino, toda govori se, da se ta večina ni napravila brez sile. Toliko pa je resnica, da je večina volilcev na strani radikalcev.

Turčija. Sultan je jako počastil srbsko kraljico Natalijo, ko je bila te dni v Carjem gradu ter ji je podelil veliko odlikovanje. — Umrle je nekdanji vezir Ehdem paša; nekaj let je bil na Dunaji poslanik turške države.

Afrika. Dahomejski kralj Behanzin, kruti sovražnik Evropcev, je v škripcih in prosi sedaj evropske države, naj mu pomagajo zoper francoske vojake. Le-ti mu delajo neki grozno krivico! Francoskim vojakom pa se godi neki dobro v tej državi.

Amerika. V južni Ameriki so slej ko prej ustaje in sedaj se poroča, da zmaga katera vlada zoper ustajnike, sedaj pa narobe. Kdo ve, kje je resnica? — V državi S. Katarina, v Braziliji, se godi nasaljencem jako hudô, ker jim vlada daje še pač dela, toda plača jih le s papirjem, za kateri dobijo reve težko in pa na veliko izgubo svojo, česar jim je treba za življenje.

Za poduk in kratek čas.

Značaj.

Napisal J. Sattler.

(Konec.)

O nekem učitelju, ki se je preselil na Štajersko, smo čitali v »Miru« kaj laskave besede, katere mu je krajni šolski svet Jezerski pisal za slovo. Glasé se tako-le: »Ko ste prevzeli vodstvo tukajšnje šole, razlagali ste šolski mladini v nastopnem svojem govoru pomen besed, ki so z zlatimi črkami vsekane v kamen nad glavnimi šolskimi dvermi: »Vse za vero, dom, cesarja!« Takrat ste dejali: »Tukaj na tem mestu se bode učili spoznavati in ljubiti Boga, svojega stvarnika; tukaj se vam bode povedalo, kako da morate ljubiti presvetlega cesarja in vso cesarsko hišo ter prelepo našo domovino.« In sedaj, ko odhajate, moremo javno pripoznati, da ste svojo obljubo vsikdar in vestno izpolnjevali. Lepo ste učili naše otroke teh lepih in v sedanjih časih prepotrebnih lastnostij. A kar daje Vašemu pouku pravo ceno, je to, da niso bile le mrtve besede, ampak vi ste kazali sami tudi to v dejanju, kar ste učili naše otroke. Bili ste v vseh rečeh ne le mladini, temveč vsej soseski v lep vzgled . . . Kazali ste, da imate blago srce in da ste mož jeklenega značaja. Zato pa Vas Jezerjani visoko spoštujemo. Pozabili Vas ne bomo nikdar; trajen in hvaležen spomin Vam hočemo ohraniti. Podpisani krajni šolski svet pa Vam izreka zahvalo za Vaš trud ter prosi Boga, da bi Vam dal srečo in blagoslov na vseh Vaših potih. Prosimo Vas pa, da tudi Vi nas Jezerjane ohranite v prijaznem spominu. Zdravstvujte!»

Kedaj bomo mogli reči to o slednjem učitelju našem? Zares spoznamo najlažje značaj človeka po tem, kako izpolnjuje vsakdanje svoje dolžnosti. Koliko lahko miselnosti vidimo v tem oziru med svojimi rojaki! Leto za letom ginevajo kmetije; kdo je tega kriv? Po največ lenoba in potrata. Tudi za vzgojo svojih otrok se vse premalo trudijo Slovenci. Prepirajo, tožujejo in pravdajo se pa zaradi vsake malenkosti. A kaj šele hočem reči o dolžnostih, katere imajo davkoplačevalci o priliki volitev, bodi-si občinskih, bodi-si okrajnih, deželnih in državnih? Kakšne vetrnjake smo nedavno gledali v gorenjeradgorskem okraju pri volitvah v okrajni zastop! Nečemo jih imenovati, ker se nam gnusijo taki

ljudje, ki hočejo rajši biti figamožje ter metla nemškutarjev in tužcev, kakor pa slovenski možaki.

Nekje ob Pesnici ste dve občini, v katerih so kmetje tako izgrešili pot poštenosti in značajnosti, da so si izvolili priseljene, trde Nemce za občinske predstojnike. Sedaj morajo imeti s seboj tolmača, kadar hočejo govoriti z županom. Cesar Jožef II. je pisal list bratu svojemu Leopoldu leta 1780, v katerem pravi o nekem Heržanu: »Povem Ti, da je to malopridnež in brezznačajnejš prve vrste«. Prav tako lahko rečemo o ljudeh, ki gnusijo in izdajajo domovino svojo, kakor omenjeni občini.

Značaj je torej najplemenitejša last; vsakdo jo spoštuje in visoko ceni. Vrli značaj oblaži vso okolico; brezznačajnejš pa izpridi ves okraj. Če vržeš kamenček v ribnik, narejajo se vedno večji kolobarji; jednako upliva značajni mož blagodejno na vedno širše kroge in jih vzpodbuja h krepkemu delovanju. Že pogled na značajnega moža ima silno moč. Nehoté moramo občudovati blagega, pogumnega, zvestega, velikodušnega človeka. Značajni mož je strah malopridnim in podlim ljudem, poštenim pa prijatelj in pomočnik. In četudi že v grobu spé taki blagi, čisti in stanovitni značaji, vendar se nam dozdeva, ko se jih spminjamo, da se oživljajo, da nas vspodobujajo k enakemu delovanju in mišljenju. Saj nas navdušuje že podoba poštenega moža, ki visi v našem stanovanju. Moje sobe so okrašene s slikami Slomška, Strossmajerja, Palackija, Rajča, Miklošiča, Stanka Vraza, Einspielerja, Tomana, Bleiweisa, Levstika. Kadar me hoté potlačiti britkosti in težave, pogledam na te može in zopet grem oduševljen in okrepčan na svoje delo.

Res je, kar nekdo pravi: »Povej mi, koga občuduješ in jaz ti povem, kdo si ti; če občuduješ poštenjake, pošten si tudi ti, če imaš rad nemškutarje, brezznačajnejše, nemškutar, brezznačajnejš si tudi ti.« Toda jeklenega značaja si ne pridobimo zlahkoma; treba je mnogo truda. Kakor mora n. pr. kipar ali podobar pod svojo oblastjo imeti kamen ali les, iz katerega hoče izklesati lep kip, tako nam je treba strahovati svojo kri in jo tako dolgo obdelovati, dokler ne dobi lepih lastnostij. Ali o tem drugokrat.

Smešnica. »Gospod stotnik«, toži desetnik v imenu svojih tovarišev, »gospod stotnik, vojaki dobijo za kosilo premalo mesa, pa preveč kostij«. »Kaj?« odvrne stotnik naglo, »kaj kostij! Jaz imam kostij, vi imate kostij, vaši tovariši imajo kostij — vsak junak ima kostij.«

Razne stvari.

(Papežev blagoslov.) Kakor druga leta, tako podelijo tudi letos mil. knezoškof na veliko noč, po poznem sv. opravilu v stolni cerkvi v Mariboru, papežev blagoslov. Z njim se prejmejo tudi sv. odpustki, ako se opravi pobožnost, kakor so sploh potrebne za-nje.

(Interpelacija.) V zadevi slov. ubožnih spričeval, katerih ravnatelj na c. kr. gimnaziji, g. Peter Končnik, ne sprejema, stavili so v drž. zboru gg. dr. Gregorčec in dr. interpelacijo do ministra za uk bogočastje. S postavo se pač ravnanje g. ravnatelja slabo ujemlje!

(Vojaške vaje.) C. kr. pionirji imajo od dne 1. aprila do dne 15. septembra svoje vaje na Dravi pri Ptujih in sicer od 6. do 11. ure dopoldne in od 2. do 6. ure popoldne, v tem času je ondi Drava za flose ali splave zaprta.

(Poročilo o I. slov. katol. shodu v Ljubljani) je dovršeno in se že razpošilja. Ako ga kateri na-

ročnik ne dobi do velike noči, naj se oglasi za-nj pri »katol. tiskarni« v Ljubljani. Ako kaj izvodov preostane, dobijo se v »katol. tiskarni« v Ljubljani.

(Umrl) je v Celji tamošnji mestni zdravnik, g. Jožef Kočevar v 46. letu svoje dobe. Bil je sin dr. Jakoba Kočevarja, znanega slov. zdravnika v Celji.

(Nove krone.) Gg. državnim poslancem so izplačali, predno so se podali v domovino, njih zaslužek po nekaj v srebrnih kronah. Po veliki noči pa jih dobimo neki že tudi drugi, najbrž za pisanko.

(Starčki), ki so bili dnes, na veliki četrtek, v stolni cerkvi v Mariboru pri umivanju nog, šteje skupaj 952 let. Najstariši steje jih 88 in najmlajši 73 let.

(V Rim) se odpelje v ponedeljek, dne 10. aprila poseben vlak za slov. romarje in sicer pojde iz Maribora ob 9. uri dopoldne ter je že v Celji ob 11. uri. Sv. oče vsprejmejo romarje potem dne 15. aprila s temi, ki pridejo z Dunaja.

(»Slovensko planinsko društvo«.) To vseslovensko društvo je v Ljubljani in rodila ga je srčna želja, da bi Slovenci bolje spoznali naravno lepoto širne svoje domovine in jo potem toliko iskreneje ljubili. Slovenski napisi pa naj kažejo pot v naše krasne gore in planine, slovenska beseda se blésti v ravnini in na planini! Namen temu društvu je očitno imeniten, in zato ga radi priporočimo.

(Nova pošta) se odpre pri Sv. Barbari nad Vurberkom. Pod njo spodajo Vinička vas, Jablane, Dolga njiva, Šikarce, Zimica in Kurena.

(Starine.) Pri Sv. Roku, v Hajdinski župniji so našli starine iz rimskih časov, posebno lep je pisani tlak. Na njem je več lepo izdelanih živalskih podob.

(Iznajdba.) V Manheimu je iznašel nek Dowe sukno, ki ga neki ne predere nobena krogla. Enako iznajdba pa je že svoje dni nek mož ponujal generalu Wellingtonu. Le-ta pa mu veli, naj si sam obleče tako sukno, češ, da se poskusi na njem, koliko je iznajdba vredna. Ko pokliče general na to dva vojaka ter jima reče, naj si nabijeta puško, ni pa že več duha ne sluha o »srečnem iznajdniku«.

(»Angeljčka«.) ki ga izdaje č. g. Anton Kržič, profesor na c. kr. učiteljski v Ljubljani, je izšel sedmi zvezek: »Kršč. Detoljuba« pa 3. in 4. snopič. Oba sta zanimiva in vredna, da jih človek, čem več more, spravi med slovenske otroke.

(Trgovci) v Mariboru so sklenili, da obdržijo tudi na velikonočni ponedeljek svoje štacune zaprte. Sklep je dober, toda ni gotovo, če se ga vsi trgovci tudi držijo, kajti lani se niso držali enacega sklepa.

(Umetniška, mednarodna razstava fotografij.) V Mariboru, v stolni ulici št. 1, je te dni na ogled umetniška razstava fotografij na steklu. Prva vrsta teh fotografij obsega krasne slike iz Švice, Nemčije, Francije, Anglije in sv. dežele. Podobe so različne, mične ter lepo izdelane. Druga vrsta obsega lepe podobe dežel, poslopj iz starih in sedanjih časov iz Italije, Spanije, Luzitanije, Belgije, Holandije, Švedije, Norvegije, Rusije, Turčije, Amerike, Afrike in Kine. Posebno so vredne, da si jih človek ogleda, podobe iz južne Amerike in Brazilije.

(Nagla smrt.) V Ojstrem je dne 20. marcija nagloma umrl Fr. Govejšek, kovač v rudnikih pri Trbovljah, v krčmi. Zgrudil se je pri plesu, v katerem se je vrtel z neko ciganico, da-si se je ona branila plesa.

(Iz Žič) nam piše župan, g. Ivan Gosak, da ondi nihče ne zna o možu, ki je pognal z drevesa sekiro v svojo ženo, v tem pa je sam padel z drevesa ter se je ubil. Nam je ljubo, če se to ni zgodilo ondi, še rajši pa bi bili, če se to ni zgodilo nikjer, vsaj ne na slov. tleh, toda kaj čemo, če se listom tako poroča!

(Judje) so dobili pravičo do lastne »nabožne občine« v Gradci. V to občino šteje pa se tudi vsak jud, kar jih živi v stajarski, koroški in kranjski vojvodini.

(Nevihta.) Na praznik oznanjenja Device Marije so imeli v Savinjski dolini prvo nevihto v tej spomladi. Lastavic pa še ni, ali pa jih je le malo število, ter vidi človek doslej le redko katero.

(Mesta.) Leta 1851 je štelu Celje 3335 prebivalcev, 1890 pa 6228; v Mariboru je leta 1851 bilo jih 6850. leta 1890 pa 19.798; v Gradci v letu 1851 le 55.421, v letu 1890 pa že 112.771. Ako da človek kaj na številke, ne more toraj reči, da je Celje, kakor sanja »D. W.«, v dobi dr. Neckermanna — »najsrečnejše mesto«.

(Na znanje!) Danešnji številki je priložen prospekt občne znane, 112 let stare tvrčke Mihaela Barthel in dr. na Dunaji, ter je le-ta za interese vrednostni papir, ker se sprejme bon, ki se na četrti strani najde, pri naročilu za 10, 50 kr. in 1 gld. namesto denarja. Kdor se torej na prospekt ne ozira, vrže tako rekoč 1—2 kroni skoz okno.

(Delalci.) Zadnje nedeljo so imeli tesarji v Mariboru zborovanje. V tem so sklenili, da je treba za-nje manj ur dela, pa večjega plačila. Tako bode več de-

lalcev treba in le-tem bode lažje shajati. To je že resnica, toda ali bode potem pa tudi tacih več, ki jim bodo dali dela? Stavbe so že sedaj drage, včasih predrage.

(Za pogorelce) v Št. Rupertu v Savinjski dolini se je nabralo v celem 673 gld. 25. kr. podpore.

(Naglost.) »Deutsche Wacht« je pobrala eno, dve besedi iz sestavka: značaj ter je potem v dolgem članku mahala zadnje nedeljo po slov. ljudstvu. Sirota, naj bi počakala par dnij in videla bi, kdo je pri nas »figamož« — ljudje, katerim je »D. W.« besedljiva zagovornica.

(Beliči.) po enem in po dva iz bronu, dobijo se v prihodnjem meseci po vseh državnih blagajnicah. Krajcarji pa še ostanejo tudi za naprej, samo štirjaki, štirje krajcarji, izgubijo po malem svojo veljavo.

Listič uredništva. G. J. P. v Pr.: Radi, ali to Vaše pismo ni tako, da more pred naše bralce. — G. Fr. F. v J.: O priložnem času, sedaj pa še ni mogoče. — Vsem našim sodelovalcem: veselje haleluja!

Loterijske številke.

Gradec 24. marca 1893:	83, 2, 13, 75, 55
Dunaj » » » » »	65, 51, 27, 88, 9

Razglas.

Podpisano ravnateljstvo naznanja, da se pri Posojilnici v Mariboru uraduje počeniš od 15. marca t. l. ne samo, kakor do sedaj, ob torkih in sobotah, ampak tudi ob četrtkih, izvzemši praznike.

Posojilnica toraj izplačuje in sprejema plačila ob torkih in sobotah od osmih do dvanaestih in ob četrtkih od desetih do dvanaestih dopoldan.

3-5

Ravnateljstvo.

Vabilo

k občnemu zboru Ormoške posojilnice, registrirane zadrage z neomejeno zavezo, ki se po odredi na Veliki ponedeljek 3. aprila 1893 ob pol treh popoldne v Ormoški čitalnici.

Dnevni red:

1. Poročilo predstojnikovo, polaganje končnega računa in bilance za leto 1892.
2. Poročilo nadzorstva o računih in bilanci za 1892.
3. Predlog predstojništva in nadzorstva o porabi čistega dobička.
4. Predlogi.

Drugo vabilo.

Ako ob zgoraj navedeni uri ne bi bilo za sklepanje dosti navzočih udov, se koj s tem vabilom za ta slučaj nesklepnosti prvega zborovanja odredi v smislu § 33 združnih pravil drugo zborovanje na isti den 3. aprila 1893, pa ob 3. uri po poludne na istem mestu in z istim dnevnim redom, kakor je spredaj za prvo zborovanje odločen.

Ormož, 13. marca 1893. 3-3

Svoimir Sever,

Dr. J. Geršak,

knjigovodja.

predstojnik.

Adolf Hauptmann

tovarna

oljnatih barv, firnežev, lakov in kleja 7-10

Ljubljana.

Natečaj.

Zgradba novega ostrejša pri stolpu župne cerkve Sv. Mihela pri Šoštanji se bode po zniževalni dražbi oddajala dne 12. aprila t. l. ob 10. uri dopoldne na lici mesta. Načrti, dražbeni pogoji s proračunom stroškov pr. 2678 gld. 63 kr. leže v župni pisarni na ogled.

Cerkveno-skladni odbor Sv. Mihela pri Šoštanji.

Pivo v steklenicah in sodčkih.

Pokorno podpisani naznani, da prodava v občine priljubljeno, pri mnogih razstavah v Avstriji premirano izvrstno Farahško pivo (tako zvano zdravstveno pivo) v steklenicah $\frac{1}{2}$, $\frac{3}{4}$ in 1 liter in tudi v sodčkih 25 in 50 litrov po najnižji ceni častitim oštirjašem in slavnemu občinstvu.

S spoštovanjem

E. Bračko,

zaloga Farahškega piva in gostilna v Ptujih. 2-8

Najbolj po ceni se kupujejo:

najboljši molitveniki, šolske knjige, pisalne in šolske reči izvrsten konceptni in pisalni papir, vsakovrstni zavitki, pisani papir, svilnati papir v 65 barvah, najboljše karte.

Taskovine za odvetnike in bilježnike, šole in občinske urade, trgovce itd.

A. PLATZER,

poprej Edvard Ferlinc,

gospoke ulice štev. 3 v Mariboru.

Knjigovezarska dela se točno in tako po ceni izveršujejo.

Da ne bode nobena pomota, prosim, da na tanjko pazite na mojo tvrčko. 6

Najnovjše, najboljše in najcenejše

Verižne brane

za mah po travnikih

ima

Josip Lorber in dr.

v Žalcu (Štirska.) 5-6

Priporočba.

Priporoča se zanesljivi cerkvenik ali mežnar v službo, samskega stanu, ki je tudi za domača opravila v farovžu spreten. Na vprašanja vljudno odgovarja g. M. Hočevar, trgovec v Celji.

Cementne izdelke

kakor: plošče za tlak vsake velikosti in oblike v treh barvah, plošče za podstenja in k temu robne kamne, cementne cevi za mostove in kanale od 10cm do 40cm v znotranjem premeru, podboje za duri in okna, kompletne stopnice, pokrove za studence, štirivoglate in okrogle, velika korita (kopanje) in manjše predstave za studence, svinjske korita troje velikosti in vsake dolžine, podstavke za žel. nagrobne križe itd. Vse to iz najfinejšega portlandcimenta ima v zalogi in nareja na naročila izdelovatelj

Josip Murša

na Krapji pri Ljutomeru.

Prevzema tudi vsako v to obrt spadajoče večje ali manjše delo. Za trpežnost svojih izdelkov jamči. Velika zaloga portland in roman-cementa. Ilustrovani ceniki na zahtevanje zastoj. 2-5

Proda se posestvo v okolici Hebenstrajta, četrt ure od Konjiškega trga obstoječe iz enega orala vinograda, eden oral sadnega vrta in travnika in $\frac{3}{4}$ orala njive z poslopji vred za 1200 gld. Več se izve pri Ivanu Pernovšek, c. kr. davkarskem pristavu v Celji. 2-3

Uradne in trgovske

KUVERTE

s firmo priporoča

tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

Proda se posestvo

s $\frac{1}{2}$ orali zemlje, lep sadunosnik, vrt, njive, travnik s pohištvom in gospodarskim poslopjem nad mestom, na prijetnem kraju z lepim razgledom za umirovljene gospode. Več pové Lovro Stepišnik v Slov. Bistrici štev. 106.

Jajca za valjenje

pravih **Brama-kokošij**, komad 15 kr., **holandskih**, črnih z veliko belo kapico, komad 15 kr., **houdanskih** kom. 15 kr., pravih **štajarskih kur**, komad 10 kr., **minorka** komad 20 kr., **Langshan** 30 kr., **puranov** 30 kr., **srebro-Wyandottes** 50 kr., **Rammelslohern** 15 kr., **Cochin-china** 25 kr., **hamburških Silber-sprenkel** komad 25 kr., velikih **štajarskih rac** kom. 15 kr. Razpošiljam jajca za valjenje le od čistih živalij, katere so bile že večkrat premirane in sem porok za čistost in pravo sort.

Maks Pauly
Köflah, (Štirsko.)

1-5

Gasilnice

vsakovrstne velikosti in stroja, s pristopnimi ventili, najizvrstnejše delane, in velike moči za brizganje, prilične srenjam, mestom, trgov in njihovim gasilnim društvom.

Brizgalnice

na kolesih, nosljah, v putah za vrte, **Vodonosnike** razne sestave, najboljše cevi iz konopine, gumija, za sesavanje vode ali za napeljevanje vode, dalje vretenice in tehtnice za ove cevi, kakor tudi drugo

orodje gasilcem potrebno

priporočuje po najnižji ceni proti 5letnemu poročstvu

Albert Samassa,

c. k. dvorni zvonar in fabrikant strojev in gasilnega orodja **v Ljubljani.**

Srenjam in gasilnim društvom dovoli se plačevanje v rokih. Podrobne cenilnice dopošilja brezplačno in franko

2

Premiran z zlato svetinjo v Bruselu 1892 in s častnim diplomom in zlato svetinjo v Londonu 1893.

Najboljše sredstvo za

želodec,

katero želodec in oprava prebavnih delov života krepča in tudi odprt život pospešuje, je

tinktura za želodec,

katero pripravlja

Gabrijel PICCOLI,

lekar „pri angelju“

v Ljubljani

na Dunajski cesti-

Cena 1 stekl. 15 kr.

Izdelovatelj razpošilja to tinkturo v zabojčkih po 12 steklenic in več. Zabojček z 12 stekl. stane gld. 1·36; s 24 gld. 2·60; s 36 gld. 3·84; s 44 gld. 4·26; 55 stekl. tehta 5 kg s poštno težo in velja gld. 5·26; 110 stekl. gld. 10·30. Poštno plača vedno naročnik.

Depôt v lekarnah **Bancalari** in **König** v Mariboru. 12-30

Zahvala.

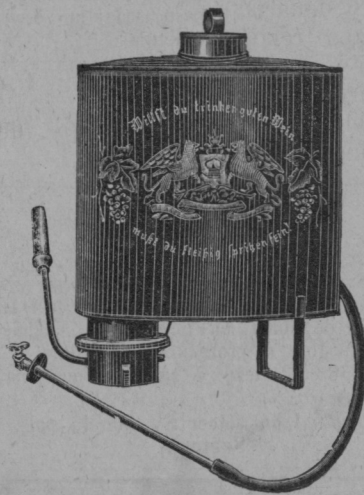
V imenu obdarovanih Šentrupertskih pogorelcev izrekam presrečno zahvalo vsem p. n. dobrotnikom, posebno dvema preč. gg. župnikoma, slavnemu načelstvu posojilnice v Celji in vsem blagorodnim gospodom in gospém v Celji za poslano obilno denarno podporo: Bog naj vsem tisočerno povrne!

Gomilsko, dne 28. marea 1893.

Luka Jeriša, župnik.

Na prodaj

je v okraju Mariborskem prav lepo posestvo, obstoječe iz 23 oralov zemlje lepih njiv, travnikov, gojzdov in vinograda. Proda se pod roko in prav po nizki ceni. Več se izvé pri uredništvu tega lista. 1-3

Priporočam svoje priljubljene 4½ kilo težke, bakrene, pokositrane **vakuum peronospora-brizgalnice**, komad **14 gld.** Kdor vzame 6 komadov, dobi 7% odpustka. 600 komadov v zalogi.

A. Fiebiger,
kotlar koroške ulice 5,
v Mariboru. 5

Tiskarna sv. Cirila

priporoča naslednje knjige:

1. „**Žalostna mati Božja**“, spisal Fr. Bezjak, župnik pri Sv. Marku, 6. natis. Obsega pouk o češčenju žal. matere Božje, pobožnost sedem petkov v čast žal. materi Božji, razne molitve in pobožnosti za god sedem žalosti Marije Device, zbirko molitev za očitno in domačo službo Božjo in precejšnje število svetih pesmij. Ta posebno za sveti postni čas primerna knjiga stane
vezana v polusnje gld. — 70
„ z zlatim obrezkom „ — 80
„ v usnje z zlatim obrezkom „ 1·40
2. „**Družbine bukvice za dekleta**“, spisal Jožef Rozman, pokojni Konjiški nadžupnik, 12. natis; namenjene v prvi vrsti dekletom Križevske družbe, pa tudi vsem dekletom sploh jako koristne, veljajo
vezane v usnje z barvanim obrezkom gld. 1·30
„ „ rudečim „ „ 1·40
„ „ zlatim „ „ 1·60
3. „**Duhovni Vrtec**“, 4. natis, priporočanja vredna molitvena knjiga, posebno za mladino, stane
v usnje vezan z zlatim obrezkom gld. — 85
„ „ s kopčo „ — 95
4. „**Sveto opravilo**“, spisal Anton Slomšek, nekdanji viši ogleda šol, 5. pomnoženi natis; namenjeno šolarjem viših razredov, velja
vezano gld. — 35
„ v polusnje z zlatim obrezkom „ — 50
„ v usnje z zlatim obrezkom „ — 60
5. „**Ključek nebeški**“, spisal Ivan Skuhala, dekan v Ljutomeru, za šolarje nižih razredov, velja
vezan gld. — 30
„ v polusnje z zlatim obrezkom „ — 40
„ v usnje „ — 50
6. „**Bukve božje v naravi**“, podomačil P. Hrisogon Majar, stane 20 kr.
7. „**Božič**“ pridnim otrokom, spisal Alojzij Vakaj, stane 15 kr.
8. „**Svete pesmi za šolarje**“, vezane 10 kr.
9. „**Zbirka narodnih pesmij**“ I. snopič 10 kr.
II. snopič 10 kr.
10. „**Ženitovanje**“ 15 kr.

Vsi stroji za kmetijstvo vinarstvo in moštarstvo!

Mlatilnice, vitle, trieure
čistilne mline za žito
rezalnice za krmo
samodeljajoče
aparate proti peronospori
tlačilnice za vino
tlačilnice za sadje
mline za sadje
predmete za kleti, sesalnice za vse namene, kakor v obče: vse stroje za kmetijstvo, vinarstvo in moštarstvo razpošilja v najnovejših, najboljših konstrukcijah

IG. HELLER, DUNAJ
2/2 Praterstrasse Nr. 73.

Dagato ilustrovani katalogi v nemškem in slovenskem jeziku zastoj in poštno prosto.

Najkulantnejši pogoji. — Jamstvo. — Stroji se dajo na poskušnjo.
Cene so se znova znižale! Prekupovalcem znaten popust!